

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Michle, Za Brumlovkou 266/2, zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, zastoupenému JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 8a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Vodafone Czech Republic a.s., se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 9. 2004, č.j. R 36,37/2003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.9.2004, č.j. R 36,37/2003, **se zrušuje** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit na náhradě nákladů řízení o žalobě žalobci částku 15 523,50 Kč k rukám JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě.

- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005, č.j. 31 Ca 103/2004-190, a ze dne 5. 8. 2009, č. j. 62 Ca 39/2007-195.
- V. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005, č. j. 31 Ca 103/2004-190, a ze dne 5. 8. 2009, č. j. 62 Ca 39/2007-195.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č. j. 31 Ca 103/2004-190 a ze dne 5. 8. 2009, č. j. 62 Ca 39/2007-195.

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 9. 2004, č.j. R 36,37/2003, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne ze dne 27. 10. 2003, č.j. S 164/03-6151/03-ORP, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 9. 2004, č.j. R 36,37/2003, změnil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2003, č.j. S 164/03-6151/03-ORP, v bodě 1 a 3 výroku tak, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení tím, že ve Smlouvě o propojení ze dne 22. 3. 2001 uzavřeli a následně plnili

v čl. 3.1 a na něj navazující Příloze A, včetně jejích dílčích příloh, dohodu, dle níž si dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A,

v čl. 6.6 dohodu, dle níž si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi nebo v případě nedostatečné kapacity propojení, poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany, kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou s třetí stranou,

v čl. 8.1 a na něj navazující Příloze C, včetně jejích dílčích příloh dohodu, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v Příloze C,

porušili v době od 22.3.2001 do 30.6.2001 § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOHS 1991“), a od 1.7.2001 do současnosti § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů ve znění pozdějších

předpisů (dále též „ZOHS“), uzavřením a následným plněním zakázaných dohod o nepřímém určení obchodních podmínek, které vedou k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí. (výrok I.)

Výrokem III. změnil předseda žalovaného bod 3 výroku prvostupňového rozhodnutí tak, že podle § 7 odst. 1 ZOHS žalobci a osobě zúčastněné na řízení zakázal plnění zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části I. tohoto rozhodnutí.

Výrokem II. potvrdil bod 2 výroku prvostupňové rozhodnutí. Výrok prvostupňového rozhodnutí v bodě 2 ukládal za uzavření zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části 1 prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 22 odst. 2 ZOHS osobě zúčastněné na řízení pokutu ve výši 5 500 000,- Kč a žalobci pokutu ve výši 22 000 000,- Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, neboť rozhodnutí neobsahují dostatečná odůvodnění. Není v nich uvedeno, v čem je shledáno naplnění veškerých znaků skutkové podstaty jednání zakázaného podle ZOHS 1991, resp. ZOHS, a žalovaný řádně nevypořádal námitky žalobce.

Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav věci a věc nesprávně posoudil. Rovněž relevantní trh vymezil nesprávně. Správně měl být stanoven jako „trh ukončování telefonních hovorů v jednotlivých mobilních telekomunikačních sítích“. Předmětná smlouva o propojení má charakter dohody vertikální a nikoli horizontální. Uzavřením této smlouvy nemohlo dojít k narušení soutěže, neboť na trhu neexistovala soutěž, která mohla být narušena. Není tedy naplněna materiální stránka kartelové dohody. Není reálně možné, aby cena za nepřímé propojení byla vyšší, než cena za propojení přímé. Žalobce poukazuje rovněž na to, že uzavřít smlouvu o propojení mu ukládal zákon o telekomunikacích a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále též „ČTU“), a nemůže se tak jednat o nezákonnou dohodu.

Žalobce dále namítá, že žalovaný opomenul aplikovat doktrínu doplňkových omezení (ancillary restraints doctrine). I kdyby tedy bylo správné východisko žalovaného, že při poskytování služby propojení existuje soutěž, kterou lze narušit, sjednání určité metody propojení bylo z hlediska realizovatelnosti propojení za přijatelných ekonomických podmínek nezbytné. Podle žalobce tedy dohodnutá výhradnost propojení byla nezbytná pro zajištění řádného a plynulého přenosu hovorů a zpráv ke konečným uživatelům telefonních stanic a z důvodu předvídatelnosti nezbytných úprav a nastavení kapacity propojovacích bodů a jednotlivých částí sítě a

s tím souvisejících nákladů vynaložených smluvními stranami. Dohodu tedy nelze za protisoutěžní považovat. Žalovaný tuto doktrínu zcela pominul a neprovedl ani řádné dokazování ve vztahu k její aplikaci. Doktrínu odmítl aplikovat s tím, že se v daném případě jedná o dohodu horizontální, u níž aplikace této doktríny nepřipadá v úvahu. Ani s tím žalobce nesouhlasí.

Žalobce také uvedl, že žalovaný aplikoval ZOHS retroaktivně. ZOHS nabyl účinnosti dne 1. 7. 2001, zatímco smlouva o propojení byla uzavřena s účinností od 22. 3. 2001, tedy v době účinnosti ZOHS 1991. Žalovaný přitom ve výroku napadeného rozhodnutí sankcionoval žalobce za uzavření smlouvy o propojení. Toto uzavření je navíc žalovaným posuzováno jako pokračující delikt. Žalovaný tedy měl postupovat podle ZOHS 1991.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nebyl oprávněn o věci rozhodovat, neboť se jednalo o věc již pravomocně rozhodnutou. Žalobce zdůraznil, že žalovaný měl správní řízení zastavit, protože ve věci již pravomocně rozhodl ČTÚ. Žalovaný tak nejen, že vydal napadená rozhodnutí bez příslušné pravomoci, navíc porušil překážku věci pravomocně rozhodnuté a zásadu presumpce správnosti správního aktu.

Rovněž pokutu uložil v rozporu se zákonem, neboť podle § 14 odst. 5 ZOHS 1991 mohl uložit pokutu pouze do jednoho roku od zjištění porušení povinnosti. Tato lhůta podle žalovaného uplynula nejpozději 10. 4. 2002. Žalovaný při ukládání pokuty nezhlednil zejména to, že zákazníkům nebyla způsobena žádná újma.

Žalobce rovněž poukázal na závažné procesní vady předmětného správního řízení, které měly za následek vydání nezákonných rozhodnutí, přičemž tyto vady lze spatřovat zejména v uskutečnění důležitých procesních úkonů bez přizvání žalobce (ústního jednání konaného dne 8. 9. 2003) a neprovedení žalobcem navrhaných klíčových důkazů (stanoviskem ČTÚ).

Žalobce proto navrhl, aby soud druhostupňové i prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření se žalobou nesouhlasí. Nadále má za to, že dohody obsažené ve smlouvě o propojení představují horizontální dohody narušující soutěž ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS. Dále se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, které argumentací v zásadě shodnou jako v napadených rozhodnutích vyvrací. K pokutě uložené žalobci uvedl, že tato byla ukládána výlučně za porušení ZOHS. Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí, jakož i na obsah správního spisu a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na první zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se žalobce ve věci vyjádřil. Vyslovil přesvědčení, že ČTÚ byl oprávněn obsah smlouvy posuzovat a pokud ji aproboval, nemůže se tak jednat o dohodu zakázanou. Dále zrekapituloval a rozvedl v žalobě uplatněné žalobní body.

Právo vyjádřit se ve věci využil žalobce i po vydání druhého zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí nemůže obstát z důvodu nesprávného posouzení smlouvy o propojení jako dohody horizontální a následně nesprávné aplikace pravidla *de minimis*. Poukázal rovněž na to, že rozhodnutí žalovaného o určení, které se daného řízení úzce týká, bylo zdejším soudem zrušeno. Podle žalobce tedy neexistuje pro dané řízení skutkový základ (rozhodnutí o vině). Na požadavku zrušit napadená rozhodnutí obou stupňů žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Dosavadní průběh řízení před správními soudy

Krajský soud v Brně o žalobě již rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 29. 7. 2005, č.j. 31 Ca 103/2004-190, kterým bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004, č.j. R 36,37/2003, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného jsou nicotná. Z odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že soud dospěl k závěru, že k posuzování souladu dohod obsažených ve smlouvě o propojení, vč. dílčích příloh uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení s požadavky ochrany hospodářské soutěže je povolán výlučně ČTÚ, nikoli orgán jinak obecně příslušný - žalovaný.

Proti tomu podal žalovaný kasační stížnost, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 7. 2007, č.j. 4 As 29/2006-286, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2005, č.j. 31 Ca 103/2004-190, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl totiž k závěru, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí uzavřené podle § 38 a násl. zákona o telekomunikacích s požadavky ochrany hospodářské soutěže vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.

Krajský soud tedy o žalobě rozhodoval znovu a rozsudkem ze dne 5. 8. 2009, č. j. 62 Ca 39/2007-195, správní rozhodnutí obou stupňů zrušil. Dospěl totiž k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu s principem zákazu retroaktivity právních norem a jím vydaná rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Ani tento rozsudek však před Nejvyšším správním soudem neobstál. Kasační stížnost podal opět žalovaný a Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu znovu zrušil (rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 Afs 122/2009-397). Nejvyšší správní

soud vyšel z rozhodnutí svého rozšířeného senátu, který v usnesení ze dne 18. 9. 2012, sp. zn. 7 Afs 122/2009, rozhodl takto:

„I. Součástí skutkové podstaty správního deliktu uzavření dohody narušující hospodářskou soutěž podle § 3 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, a podle § 3 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, je jak samotné uzavření takové dohody, tak i její plnění.

II. Změní-li správní orgán rozhodující o rozkladu rozhodnutí vydané o výše uvedeném správním deliktu v prvním stupni tak, že ve výroku o vině doplní do popisu skutku i plnění zakázané dohody, jedná se v případě, že s takovýmto vymezením skutku byli účastníci seznámeni již v průběhu řízení před správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni, pouze o upřesnění popisu skutku, nikoliv o jeho rozšíření“.

Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku uzavřel, že ze závěrů rozšířeného senátu vyplývá, že krajský soud pochybil, pokud postup žalovaného vyhodnotil jako porušení principu zákazu retroaktivity právních norem, dále že vydáním správního rozhodnutí o rozkladu nedošlo k rozšíření ani ke změně předmětu řízení. Na posouzení skutku a uložení sankce tak dopadá ZOHS, takže žalovaný princip zákazu retroaktivity právních norem neporušil.

Nejvyšší správní soud se zde rovněž vyslovil k otázce, zda se jednalo o trvalý správní delikt. Podle názoru Nejvyššího správního soudu uzavření vytýkaných dohod ve smlouvě o propojení a následné plnění na základě těchto dohod představují dílčí jednání, která jsou součástí jediného řetězce sledujícího též cíl. Dílčí jednání spočívající v uzavření a následném plnění těchto zakázaných dohod představuje jediné trvalé jednání (jediný skutek) projevující se v závislosti na době v různých okamžicích různými způsoby. Uzavření vytýkaných dohod totiž zcela zjevně směřovalo k jejich plnění smluvními stranami.

V poslední řadě se Nejvyšší správní soud vyslovil k namítané rozpornosti výroků správního rozhodnutí. Uvedl, že *„je nesporné, že ve výroku I. rozhodnutí o rozkladu bylo rozhodnuto o porušení zákona spočívajícím v uzavření a následném plnění zakázaných dohod, zatímco ve výroku II. byla uložena sankce pouze za uzavření těchto dohod. Vzhledem k tomu, že sankce se ukládá za správní delikt jako takový, nemohou mít dílčí vady popisu skutku, kterým byla naplněna skutková podstata správního deliktu, vliv na zákonnost uložené sankce“.* Přestože lze tedy žalovanému vytknout, že změnil-li výrok 1. prvostupňového rozhodnutí, měl být této změně přizpůsoben i výrok o uložení sankce, je ze spojení prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o rozkladu nepochybné, že skutkem, za který je sankce uložena bylo uzavření a následné plnění smlouvy o propojení. Podle Nejvyššího správního soudu je tedy rozpor ve výrocích správních rozhodnutí *„pouze marginálním pochybením, které nedosahuje takové intenzity, aby odůvodnilo závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů“.*

O žalobě pak bylo Krajským soudem v Brně rozhodováno znovu, a to senátem 62 Af, v němž jeho vyloučeného předsedu nahradil předseda prvního zastupujícího senátu v souladu s platným rozvrhem práce zdejšího soudu.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. Při svém rozhodování byl podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve výše popsaných zrušovacích rozsudcích.

Zdejší soud při posuzování dané věci vyšel i ze svého rozsudku ze dne 12. 3. 2012, sp. zn. 62 Af 25/2011, který se vztahoval k totožné smlouvě o propojení uzavřené mezi týmiž účastníky (žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou), a ze svých rozsudků ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. 62 Ca 3/2008, a ze dne 7. 6. 2011, č. j. 62 Af 37/2010-566, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 Afs 59/2011-644, které se vztahovaly k téměř totožné smlouvě o propojení uzavřené mezi osobou na řízení zúčastněnou a společností T-Mobile Czech Republic, s. r. o.

IV.a)

Žalobce předně namítal, že žalovaný neměl pravomoc rozhodovat o podmínkách smluv o propojení mezi poskytovateli telekomunikačních služeb. Tento žalobní bod však důvodným shledán nebyl. Závěr o nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, k němuž dospěl zdejší soud v prvním zrušeném rozsudku v této věci, totiž byl Nejvyšším správním soudem v jeho prvním zrušovacím rozsudku (ze dne 4. 7. 2007, č.j. 4 As 29/2006-286) označen jako nezákonný. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nicotné, neboť porovnáním tehdy platné úpravy regulačních předpisů a soutěžních předpisů nevyplývá, že by zákon svěřil oprávnění posuzovat soulad chování jednotlivých účastníků telekomunikačního trhu s principy hospodářské soutěže výlučně ČTU, či že by působnost žalovaného ve vztahu k posuzovanému jednání byla v době jeho rozhodování vyloučena. Nejvyšší správní soud uzavřel, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí, uzavřené podle § 38 a násl. telekomunikačního zákona, s požadavky ochrany hospodářské soutěže vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování. Žalovaný tedy byl oprávněn soulad smlouvy o propojení se ZOHS posuzovat.

IV.b)

Ani námitku, že rozhodnutí žalovaného bránila existence překážky *res iudicata*, nemohl shledat soud důvodnou. Tutéž námitku ve vztahu k totožné smlouvě o propojení posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 Afs 4/2010-254, www.nssoud.cz. Zde označil za nezákonný právě závěr, obsažený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007-153, že pokud jeden správní orgán (ČTU) již v minulosti rozhodoval o smlouvě o propojení a její platnosti, nebyl jiný správní orgán (žalovaný) oprávněn platnost smlouvy o propojení a oprávněnost jejího plnění smluvními stranami zkoumat, a to bez ohledu na rozdílnost cílů sledovaných právními předpisy, které jednotlivé správní orgány na smlouvu aplikovaly. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru opačnému. Zdůraznil, že ohledně otázky, zda dohody obsažené ve smlouvě o propojení podléhají zákazu dohod narušujících soutěž ve smyslu § 3 až 6 ZOHS, měl pravomoc rozhodnout žalovaný (ÚOHS), nikoli ČTU. V posuzované věci tak neexistoval základní předpoklad pro úspěšné uplatnění námitky překážky *res iudicata*, a to pravomocné rozhodnutí ohledně předmětné otázky. Porušení zásady *res iudicata* tedy v tomto případě neshledal. Na několika místech rozsudku zdůraznil, že ČTU neměl pravomoc rozhodovat o tom, zda dohody obsažené ve smlouvě o propojení podléhají zákazu dohod narušujících soutěž ve smyslu § 3 až 6 ZOHS. Nejvyšší správní soud pak jednoznačně uzavřel s tím, že pokud žalovaný následně rozhodl o otázce spadající do jeho pravomoci, neporušil zásadu *res iudicata* a ani zásadu *ne bis in idem*. Právě uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sice není pro zdejší soud přímo závazný podle § 110 odst. 3 s. ř. s., nicméně s ohledem na skutečnost, že se vztahoval k téže smlouvě o propojení (posuzované žalovaným v řízení o určení podle § 7 odst. 2 ZOHS), je třeba podle něho postupovat i ve věci posuzované nyní.

IV.c)

Žalobce dále namítá, že žalovaný aplikoval ZOHS retroaktivně. Ani tuto námitku však zdejší soud důvodnou neshledal. Tentokrát vyšel z druhého zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu (ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 Afs 122/2009-397), který tuto otázku na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, sp. zn. 7 Afs 122/2009, jednoznačně zodpověděl. Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku uzavřel, že ze závěrů rozšířeného senátu vyplývá, že krajský soud ve druhém rozsudku v této věci pochybil, pokud postup žalovaného vyhodnotil jako porušení principu zákazu retroaktivity právních norem, dále že vydáním správního rozhodnutí o rozkladu nedošlo k rozšíření ani ke změně předmětu řízení. Na posouzení skutku a uložení sankce tak dopadá ZOHS, takže žalovaný princip zákazu retroaktivity právních norem neporušil.

Nejvyšší správní soud se ve druhém zrušovacím rozsudku rovněž vyslovil k otázce, zda se jednalo o trvajícím správní delikt. Podle názoru Nejvyššího správního

soudu uzavření vytýkaných dohod ve smlouvě o propojení a následné plnění na základě těchto dohod představují dílčí jednání, která jsou součástí jediného řetězce sledujícího též cíl. Dílčí jednání spočívající v uzavření a následném plnění týchž zakázaných dohod představuje jediné trvajících jednání (jediný skutek) projevující se v závislosti na době v různých okamžicích různými způsoby. Uzavření vytýkaných dohod totiž zcela zjevně směřovalo k jejich plnění smluvními stranami.

Je tedy třeba uzavřít, že žalobce nebyl poškozen tím, že předseda žalovaného až v rozhodnutí o žalobcově rozkladu změnil vymezení předmětu řízení z „uzavření“ zakázaných dohod na „uzavření a následné plnění“ těchto dohod, neboť tato změna popisu skutku nevedla k rozšíření právní kvalifikace vytýkaného jednání. „Uzavření“ a „uzavření a plnění“ vytýkaných dohod je totiž jediným deliktem proti hospodářské soutěži. Žalobce si byl přitom vědom, že žalovaným je prošetřováno nejen samotné uzavření dohod, ale i jejich následné plnění, neboť byl s takovýmto vymezením skutku seznámen již v průběhu řízení před správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni. Trvajících deliktní jednání žalobce započaté za účinnosti ZOHS 1991 trvalo i za účinnosti ZOHS, a proto je třeba toto jednání považovat za spáchané za účinnosti ZOHS. Je přitom jasné a žalobcem to není ani zpochybňováno, že totéž jednání bylo deliktem i podle § 3 odst. 1 předchozího zákona, tj. ZOHS 1991. Žalovaný a jeho předseda proto nepochybili, pokud žalobci uložili pokutu podle § 22 odst. 2 ZOHS, neboť ještě za jeho účinnosti trvajících vytýkané jednání žalobce trvalo.

IV.d)

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že žalobci uzavření takové smlouvy o propojení ukládal zákon o telekomunikacích. Zdejší soud k tomu považuje za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 106/2009-180, www.nssoud.cz (který se týkal skutkově a právně obdobného případu – téměř totožné propojovací smlouvy uzavřené mezi osobou na řízení zúčastněnou a společností T-mobile Czech Republic a. s.), kde Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku společnosti T-mobile Czech Republic a. s., že jí takto koncipovanou smlouvu o propojení ukládal uzavřít zákon o telekomunikacích. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „(...) *legislativní požadavky rozhodně účastníkům smlouvy nepředepisovaly zavázat se výhradně k jednomu z možných způsobů propojení, v projednávané věci k propojení přímému*“.

IV.e)

Pokud jde o vymezení relevantního trhu, tak zde soud neshledal žádnou nezákonnost.

Relevantním trhem se v souladu s § 2 odst. 2 ZOHS rozumí trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo

vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území. Při aplikaci soutěžního práva je obecně přijímanou též definice, podle níž se relevantním trhem rozumí prostorový a časový souběh nabídky a poptávky po takovém zboží ve formě výrobků nebo služeb, které je z hlediska uspokojování určitých potřeb uživatelů těchto výrobků nebo služeb shodné nebo vzájemně zastupitelné. Vymezuje-li se relevantní trh, pak se zkoumá jak, čím a kde jsou potřeby spotřebitelů uspokojovány. Vymezení relevantního trhu po stránce věcné je založeno na posouzení věcného charakteru statků, které jsou shodné nebo vzájemně zastupitelné, přičemž klíčovým je hledisko konečného spotřebitele; jeho pohledem je tedy určováno, zda jednotlivá nabízená plnění (zboží ve formě výrobků či služeb) jsou či mohou být využita ke stejnému účelu, zda plní stejnou funkci a zda je lze nahradit plněním, jež má z jeho pohledu týž význam a tutéž hodnotu. Plnění, které sice vykazuje podobné znaky, avšak nemá z pohledu konečného spotřebitele týž význam a tutéž hodnotu, a je tak zastupitelné toliko částečně, není plněním na témže relevantním trhu.

Pokud jde o věcné vymezení relevantního trhu provedené žalovaným, pak soud pohledem uplatněných žalobních bodů nezjistil žádný podstatný argument, pro který by se toto vymezení mohlo jevit jako nesprávné. Naopak úvahy žalovaného, zachycené na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí, korespondují se skutkovými zjištěními, jsou vzájemně logické a věcně konzistentní a soud je přijímá. I soud má za to, že relevantním trhem je trh provozování veřejných telekomunikačních sítí. Oba účastníci smlouvy (žalobce a osoba n řízení zúčastněná) provozují veřejnou mobilní telekomunikační síť a poskytují mobilní telekomunikační služby, které s touto sítí souvisejí. Lze přitom souhlasit i s tím závěrem žalovaného, že k přenosu telekomunikační služby (tedy služby, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směrování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám - § 2 odst. 5 telekomunikačního zákona) může docházet prostřednictvím pevné i mobilní sítě.

Soud se přitom neztotožňuje s tím, že by relevantní trh, tak jak byl vymezen, nebyl vázán na služby ani výrobky, a byl tak stanoven v rozporu s § 2 odst. 2 ZOHS. Soud má totiž za to, že za službu v širším slova smyslu lze považovat právě „propojení sítí“ účastníků dohody, tedy zajištění toho, aby se hovor od zákazníka ze sítě jednoho z účastníků dostal k zákazníkovi v síti druhého účastníka dohody.

Soud tedy neshledal důvodným žádný žalobní bod, jímž je zpochybňováno vymezení relevantního trhu.

IV.f)

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil naplnění materiální stránky dohody (její způsobilost narušit hospodářskou soutěž). Soud se tedy zabýval posouzením smlouvy o propojení v rozsahu uplatněných žalobních bodů.

Podle § 3 odst. 1 ZOHS jsou dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen "dohody"), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud žalovaný nepovolí svým rozhodnutím nebo vyhláškou z tohoto zákazu výjimku.

Z obsahu Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 22.3.2001 uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, jejíž nedílnou součástí je Příloha A – Popis propojovacího bodu, technické vlastnosti, testování a propojovací kapacita (Příloha A obsahuje přílohu A1, A2 a A3), Příloha B – Poskytované služby, Příloha C – Ceny za propojení, Příloha D – Fakturace a účtování, Příloha E – Adresy a kontaktní osoby, Příloha F – Provozní dokumenty, vyplývá, že strany této smlouvy se v čl. 3.1 dohody, že „*propojení sítí se realizuje výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů. Propojovací body jsou popsány v Příloze A této smlouvy*“. Příloha A pak detailněji popisuje propojovací body a technické vlastnosti obou propojovaných sítí, a to zejména umístění propojovacích bodů, specifikaci a kapacitu zařízení a vlastnosti telefonního propojení. Z čl. 6.6 smlouvy je zřejmé, že po dobu neexistence přímého propojení mezi sítěmi osoby zúčastněné na řízení a žalobce nebo v případě nedostatečné kapacity propojení si budou obě strany poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany. Tento provoz se bude řídit touto smlouvou a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou s třetí stranou. Z čl. 8.1 vyplývá dohoda stran, že „*za služby poskytnuté druhé smluvní straně podle této smlouvy bude každá smluvní strana účtovat ceny za propojení uvedené v Příloze C. Tyto ceny nezahrnují DPH a jsou uváděny a budou hrazeny v českých korunách (Kč)*“.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 109/2009-180, www.nssoud.cz (který se týkal skutkově a právně obdobného případu – téměř totožné propojovací smlouvy uzavřené mezi osobou na řízení zúčastněnou a společností T-mobile Czech Republic a. s.), „*k tomu, aby určitá dohoda byla považována za zakázanou, musí být kromě naplnění formálních znaků naplněny i materiální podmínky protisoutěžního charakteru dohody.(...)* Z judikatury Evropské unie vyplývá, že zakázané jsou dohody, které mají za cíl (účel) narušení soutěže (aniž by takového cíle bylo třeba být jen částečně dosaženo a aniž by byl stranami zamýšlen), a dohody, které mají nebo mohou mít protisoutěžní následek (a to zásadně bez ohledu na to, zda byl takový následek stranami zamýšlen), pokud se vyznačují takovými znaky mířícími na způsobení negativního efektu na trhu, které snesou kritérium „dostatečnosti“ či „podstatnosti“ a z pohledu způsobení protisoutěžního efektu též reálnosti. Má-li dohoda protisoutěžní cíl (účel), není již nutné zjišťovat její

účinky na relevantním trhu (viz např. rozsudky ve věcech Consten/Grundig, str. 342, Anic Participazioni, odst. 99). Soutěž přitom „musí být chápána ve skutečném kontextu, v jakém by byla, kdyby sporná dohoda neexistovala“ (viz rozsudek ve věci Soci te Technique Mini re, str. 250). Op rn  výklad by dle názoru kasačního soudu vedl k závěru, že posouzení narušení hospod rsk  soutěže by mohlo být vystavěno toliko na teoretických úvahách, jež postrádají re ln  základ“. Nejvyš  spr vn  soud v tomto rozsudku p tomo zdůraznil nezbytnost vyhodnocen  právě materiální podmínky protisoutěžního charakteru p edm tn  smlouvy.

Předmětem zákazu podle   3 odst. 1 ZOHS jsou tedy takov  „dohody“ mezi soutěžiteli, kter  vedou nebo mohou vést k narušení hospod rsk  soutěže. Ze znění uvedeného ustanovení, jakož i z judikatury Nejvyš ho správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 9. 1. 2007, č. j. 1 As 19/2006-55), je z ejm , že ZOHS je založen na principu potenci ln  soutěže, takže na jeho základě lze působit i preventivn . N n  proto nutné, aby zákonem zak zan  dohoda k narušení hospod rsk  soutěže skute n  vedla nebo aby následek již fakticky nastal. K vyvozen  postihu je možno p stoupit i tehdy, je-li zde takov  „dohoda“, kter  k takovému následku m  e vést, a to bez ohledu na úmysl, kter  k p jet  takového rozhodnutí vedl. Potencialita narušení hospod rsk  soutěže se p tomo vztahuje jak k protisoutěžnímu cíli dohod, tak k jejich protisoutěžnímu následku.

Co se rozumí naru en m hospod rsk  soutěže ZOHS neupravuje. Ustanovení   1 odst. 1 ZOHS tento pojem zavádí pouze jako legislativn  zkratku pro vylou en , omezen , jin  narušení nebo ohro en . Naru en m soutěže lze podle názoru soudu v obecn  rovině rozumět ka d  jednání, kter  je v rozporu se závaznými pravidly hospod rsk  soutěže vyplývajícími ze ZOHS, a je tak nebezpe n  pro soutěž, tedy svobodu jiných konkurentů p  jejich jednání v hospod rsk  soutěži na trhu. Jak již uvedl Nejvyš  spr vn  soud např. v rozsudku ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002 - 227, publikovan m pod č. 463/2005 Sb. NSS,  c lem ZOHS je ochrana konkurence jako ekonomického jevu. *„Jak jednozna n  vyplývá z předmětu úpravy zákona, nechrání tento jednotliv  soutěžitele, nýbrž chrání soutěž na trhu zboží. Jedná se tudíž o objektivn  zájem společnosti na zachování  cinn  hospod rsk  soutěže (...)“* (pozn. soudu: zm n n  rozsudek se sice týká předchozího ZOHS z roku 1991, v tomto ohledu je však pln  pou iteln  i na ZOHS). Ur it  jednání tak narušuje hospodárskou soutěž tehdy, pokud se tato soutěž neuskute n je v důsledku tohoto jednání  cinn  a svobodn  (tedy norm ln ) tak, jako by se uskute novala, pokud by zde p edm tn  jednání nebylo.

V daném p pad  soud schopnost dohody narušit  cinnou a svobodnou soutěž shledal, neboť dohoda žalobců deformovala soutěžní podmínky na trhu v tom smyslu, že se žalobce a osoba na r zen  z u astn n  nemohli svobodn  rozhodnout, jak m způsobem realizují propojení svých s t . Dohoda obsa en  ve smlouvě o propojení tak omezovala svobodnou vůli  u astn k  ( alobce a osoby z u astn n  na r zen )

rozhodnout se pro jiný způsob propojení než pro propojení přímé, neboť pokud existovalo přímé propojení a mělo dostatečnou kapacitu, neměl žádný z účastníků smlouvy možnost využívat alternativní způsob propojení tranzitem, čímž došlo k omezení soutěže, neboť účastníci smlouvy nemohli při vzájemném propojení sítí spolupracovat s jinými provozovateli telekomunikačních služeb. Ke shodnému závěru ostatně došel zdejší soud i ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2012, sp. zn. 62 Af 25/2011, který se vztahoval k totožné smlouvě o propojení uzavřené mezi týmiž účastníky (žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou).

Pokud však jde o naplnění materiální podmínky protisoutěžního charakteru předmětné smlouvy, tak tu soud v dané věci (shodně jako v právě citovaném rozsudku) neshledal. Je třeba poukázat na to, že správní delikt v daném případě podle výroku napadeného rozhodnutí spočíval v „narušení hospodářské soutěže“, nikoli toliko v potencialitě tohoto narušení. Žalobce přitom v žalobě namítal, že neexistoval na daném relevantním trhu žádný subjekt, který by mohl poskytnout cenu za vzájemné propojení sítí obou účastníků nižší, než žalobce. Soudu je z úřední činnosti známo (z věci vedené pod sp.zn. 62 Af 25/2011), že tímto subjektem měla být společnost ČESKÝ TELECOM, a.s., která měla nabízet propojení sítě žalobce a osoby na řízení zúčastněné za cenu výhodnější, než nabízel žalobce, tj. za cca 3 Kč.

V daném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí narušení soutěže dovozuje z dopisu osoby na řízení zúčastněné ze dne 23. 11. 2001 (str. 15 napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného), která sdělila, že jí žalobce znemožňuje propojit sítě prostřednictvím tranzitu přes síť společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. Skutečnost, že tato společnost výhodnější propojení nabízela v rozhodnutí popsána není a ani správní spis pro takový závěr neobsahuje žádný podklad. Za tohoto stavu tedy nelze uzavřít, že k deformaci svobodné soutěže na daném relevantním trhu došlo. V daném případě není totiž nijak prokázáno, že pokud by neexistovala smlouva o propojení, realizovala by osoba na řízení zúčastněná propojení se sítí žalobce prostřednictvím sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. či sítě jiné společnosti. Za tohoto stavu, kdy existence jiné (výhodnější) nabídky na trhu nebyla žalovaným prokázána a nebylo tedy prokázáno, že existovala alternativa propojení sítí žalobce a osoby na řízení zúčastněné, která byla výhodnější, než propojení přímé, nelze dospět k závěru o deformaci svobodné soutěže na daném relevantním trhu ani o dopadu dohody na konečné spotřebitele.

Soud tedy shledal důvodnou žalobní námitku, že pokud žalovaný i jeho předseda vyšli z toho, že k narušení hospodářské soutěže došlo, nemá takové zjištění oporu ve správním spisu. Správní spis totiž pro takový závěr neobsahuje žádný podklad. Napadené rozhodnutí je tak zatíženo podstatnou procesní vadou.

Soud nicméně nesouhlasí se žalobcem, že na daném relevantním trhu žádná soutěž neexistuje, neboť nikdo jiný než on není schopen službu propojení do jeho vlastní sítě poskytnout. Podle soudu je totiž namístě odlišit „ukončení hovoru“, které

se děje v síti žalobce, od „propojení sítí“. Pokud jde o samotné „ukončení hovoru“ v síti žalobce (to soud chápe jako poslední fázi doručení hovoru přímo ke konečnému zákazníkovi žalobce), tak to je nepochybně schopen zajistit toliko žalobce. Pouze on totiž může hovor směřovaný do své sítě doručit svému zákazníkovi. Pokud však jde o propojení sítí (tedy o celý proces, jakým se hovor dostává od zákazníka ze sítě osoby na řízení zúčastněné do sítě žalobce a k jeho zákazníkovi, kterému je hovor určen), tak do tohoto procesu mohou vedle žalobce vstupovat i další subjekty. Přitom právě určení podmínek, na základě kterých bude docházet k vzájemnému „propojení sítí účastníků smlouvy o propojení“ (tj. žalobce a osoby na řízení zúčastněné), bylo předmětem smlouvy o propojení a celý proces propojení sítí (nikoli jen jeho závěrečná fáze) byl žalovaným posuzován.

Jistě je třeba souhlasit s tím, že jsou-li propojovány síť žalobce a osoby na řízení zúčastněné, musí se oba na propojení účastnit. Tato skutečnost ovšem nevyklučuje, aby do tohoto propojovacího vztahu vstoupila další osoba, která zprostředkuje prostřednictvím své sítě propojení sítě osoby na řízení zúčastněné do sítě žalobce. Je to pak síť této třetí osoby, která se přímo propojuje se sítí žalobce, a která za toto propojení žalobci platí propojovací poplatek. Není přitom vyloučeno, že tato třetí osoba osobě na řízení zúčastněné vyúčtuje za propojení její sítě do sítě žalobce cenu odlišnou od ceny, kterou by po osobě na řízení zúčastněné požadoval žalobce. Soud tedy nesouhlasí s tím, že službu propojení do žalobcovy vlastní sítě nemůže nikdo jiný poskytnout a že má žalobce na tuto službu přirozený monopol. Takový závěr lze učinit pouze k závěrečné fázi procesu propojení sítí.

IV.g)

Sporné je v daném případě rovněž to, jestli byla smlouva o propojení dohodou horizontální nebo vertikální. Postavení této skutečnosti na jisto je přitom nezbytné pro správné užití pravidla *de minimis* (§ 6 ZOHS).

Podle § 5 ZOHS jsou dohody soutěžitelů, kteří působí na stejné úrovni trhu zboží, horizontálními dohodami (odst.1), zatímco dohody soutěžitelů, kteří působí na různých úrovních trhu zboží, vertikálními dohodami (odst. 2).

Jak je již poukázáno výše, relevantním trhem je v daném případě trh tak, jak jej vymezil žalovaný, tedy „trh provozování veřejných telekomunikačních sítí“. Na tomto trhu přitom žalobce a osoba zúčastněná na řízení nepochybně jsou konkurenty. Oba jsou telekomunikačními operátory, kteří mezi sebou „bojují“ na tomto trhu o zákazníky, jimž by poskytovali hlasové, datové a další telekomunikační služby. Jak ale připouští některá odborná literatura (např. Raus, D., Neruda, R.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže, Komentář a související české a komunitární předpisy, 2. aktualizované a přepracované vydání, LINDE PRAHA, 2006, s. 122), i dohoda mezi vzájemnými konkurenty na trhu může být za určitých okolností dohodou vertikální, a

to pokud je postavení účastníků pro účely této dohody vertikálního charakteru. Soud tedy činí dílčí závěr, že pro určení charakteru určité dohody jako vertikální či horizontální není stěžejní obecné postavení účastníků této dohody na relevantním trhu, nýbrž konkrétní postavení účastníků (soutěžitelů), v němž se pro účely dané dohody nacházejí. Skutečnost, že je při posuzování charakteru dohody podstatné postavení soutěžitelů „pro účely dohody“ a nikoli jejich obecné postavení na relevantním trhu ostatně plyne i z nařízení Komise ES č. 2790/1999 ze 22. 12. 1999, o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě.

Předmětem smlouvy o propojení bylo určení podmínek, na základě kterých bude docházet k vzájemnému propojení sítí účastníků této smlouvy (žalobce a osoby na řízení zúčastněné) za účelem poskytování telekomunikačních služeb svým zákazníkům (čl. 2 smlouvy o propojení). V rozhodnou dobu účinný zákon o telekomunikacích rozuměl telekomunikační službou takovou službu, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směřování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám (§ 2 odst. 5 zákona o telekomunikacích). Předmětná smlouva tedy byla nástrojem, který umožňoval společné zprostředkování přepravy informací (převážně hovorů) mezi třetími osobami (zákazníky) obou smluvních stran. K tomu, aby mohlo ke vzájemnému propojení obou sítí dojít, pak bylo třeba spolupráce obou účastníků (žalobce i osoby na řízení zúčastněné) v tom smyslu, aby se zákazník jednoho účastníka „spojil“ se zákazníkem účastníka druhého, tedy aby hovor zahájený zákazníkem v jedné síti byl řádně „doručen“ k zákazníkovi sítě druhé. Soud má tedy za to, že jeden z operátorů (např. žalobce) je v případě vzájemného propojení obou sítí v postavení dodavatele telekomunikační služby, druhý operátor (osoba na řízení zúčastněná) je v postavení subdodavatele a zákazník je v postavení konečného odběratele této služby. V případě této dohody tedy žalobce a osoba na řízení zúčastněná nevystupují jako konkurenti (byť jimi nepochybně v obecné rovině na daném relevantním trhu jsou), nýbrž jako spolupracující dodavatel a subdodavatel, kteří si navzájem přeprodávají transfer hovoru mezi svými sítěmi.

Soud tedy dospívá k závěru, že v případě dané dohody nelze hovořit o přímém soutěžním vztahu mezi jejími účastníky, který je pro existenci horizontální dohody nezbytný, a posuzovanou dohodu je tedy třeba považovat za dohodu vertikální, neboť upravuje dodavatelsko – distribuční vztah telekomunikační služby.

Právě charakter dohody je pak určující při posuzování otázky, zda na danou dohodu dopadá pravidlo *de minimis* (§ 6 odst. 1 písm. b/ ZOHS).

IV.h)

Žalobce rovněž poukázal na procesní vady správního řízení.

Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl přizván k ústnímu jednání konaném dne 8. 9. 2003, lze se žalobcem souhlasit v tom, že žalovaný pochybil, jestliže na toto jednání žalobce nepřizval. Ústní jednání se konalo po zahájení správního řízení a žalobce měl tak právo se tohoto jednání účastnit a měl tak být žalovaným k jednání pozván (§ 21 správního řádu). Z jednání byl nicméně vyhotoven protokol, s nímž se žalobce měl možnost seznámit při nahlížení do spisu. Možnost vyjádřit se ke všem tvrzením uplatněným osobou na řízení zúčastněnou při tomto jednání tedy žalobce následně měl a také ji využil. Za tohoto stavu se jedná o vadu, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce rovněž shledává pochybení žalovaného v tom, že neprovedl jím navržený důkaz stanoviskem ČTÚ. Žalovaný neprovedení tohoto důkazu odůvodnil tím, že se podle jeho názoru jedná o důkaz nadbytečný. Soud souhlasí se žalobce, že takové odůvodnění je poměrně stručné, nicméně za dané situace je považuje soud za dostatečné. Jak totiž vyplynulo během soudního řízení, skutečnosti, které žalobce hodlal tímto stanoviskem dokazovat, byly skutečně pro rozhodnutí ve věci nepodstatné a jednalo se tedy o důkaz, který prováděn být nemusel.

Pokud pak jde o ostatní námitky, tj. že předseda žalovaného odmítl aplikovat doktrínu doplňkových omezení (ancillary restraints doctrine), že žalovaný opomenul pravidlo citelných účinků (appreciable effect), a že pokutu stanovil nezákonně, jedná se o námitky jimiž se soud z důvodů procesní ekonomie již nezabýval. Dovodil-li totiž, že v daném případě nebyla prokázána materiální podmínka protisoutěžního jednání, a současně, že žalovaný nesprávně posoudil posuzovanou dohodu jako dohodu horizontální, není na místě tyto námitky posuzovat.

V. Závěr

Zdejší soud tedy shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Pokud žalovaný i jeho předseda vyšli z toho, že k narušení hospodářské soutěže došlo, nemá takové zjištění oporu ve správním spisu. Soud proto rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení je přitom žalovaný vázán i ostatními závěry zdejšího soudu obsaženými v tomto rozsudku, tedy tím, že předmětná smlouva o propojení je dohodou vertikální.

Otázku nezbytnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí ponechává zdejší soud na zvážení předsedy žalovaného.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, neboť soud k jeho žalobě rozhodnutí žalovaného zrušil, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti neúspěšnému žalovanému.

Náklady řízení za žalobu tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč; dále odměna zástupce za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby - po 1000,- Kč a dvě paušální náhrady hotových výdajů po 75,- Kč, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 8. 2006 (čl. II. zákona č. 276/2006 Sb.), dva úkony právní služby – vyjádření po vydání prvního zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a námitka podjatosti – po 2100,- Kč a dvě paušální náhrady hotových výdajů 300,-Kč, podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a za jeden úkon právní služby - vyjádření po vydání druhého zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve výši 3100,- Kč a paušální náhradu hotových výdajů 300,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada nákladů za zastupování žalobce advokátem 7 950,-Kč. Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem DPH, byla zmíněná částka za odměnu a náhradu hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce 15 523,50 Kč. K tomu mu byla stanovena přiměřená lhůta.

Žalovaný úspěšný nebyl, a tudíž právo na náhradu nákladů řízení o žalobě nemá.

Výrok o nákladech řízení o kasačních stížnostech proti prvnímu a druhému rozsudku zdejšího soudu se rovněž opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. V těchto řízeních byl sice žalovaný úspěšným, avšak tento úspěch nijak neovlivnil to, že v řízení o žalobě (tj. ve věci) úspěšným nebyl. Náhrada nákladů řízení mu tak přiznána nebyla. Žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť v řízení o kasačních stížnostech úspěšný nebyl.

Pokud jde o poslední výrok tohoto rozsudku, tak osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasačních stížnostech, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5, § 110 odst. 2 věty první s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.4.2013

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová